

Η παραβολή αυτή, ενώ φαίνεται τόσο απλή ώστε να την εννοεί και ένα μικρό παιδί, περιλαμβάνει μια σπουδαία αλήθεια για την σωτηρία του ανθρώπου. Μας φανερώνει την άπειρη αγάπη του Χριστού για τον άνθρωπο, αλλά και την σωστή σχέση μας με τον πλησίον μας.

25 Και ιδού, νομικός τις εσηκώθη πειράζων αυτόν και λέγων·  
Διδάσκαλε, τι πράξας θέλω κληρονομήσει ζωήν αιώνιον;

Νομικός (Νομικοί ήταν οι ερμηνευτές του Μωσαϊκού νόμου) 'τις', δεν αναφέρεται το όνομα του, πιθανά διότι ανόητα και υποκριτικά πλησίασε τον Κύριο για να τον φέρει σε δύσκολη θέση, δηλαδή να τον πιάσει σε κάτι. Ο μωρός εκείνος πιστεύει ότι έχει την ικανότητα, μες την υπεροψία του, να γελοιοποίηση τον πάνσοφο Θεό. Νομίζει ότι μπορεί έτσι απλά να μουτζουρώσει, να μαυρίσει τον ήλιο.

Και έκανε δυο ερωτήσεις. Τι να κάνω για να κερδίσω την αιώνια ζωή; Τι κρίμα να κάνη την πιο σπουδαία εργασία με εμπαιγμό, ύπουλο και δόλιο και όχι φυσικά για να διδαχθεί, αλλά κακόβουλα να εξευτελίσει ενώπιον του λαού τον Ιησού Χριστό, εν αντιθέσει με τον Νικόδημο που αν και ήταν διδάσκαλος του Ισραήλ, πλησίασε τον Κύριο ταπεινά για να διδαχθεί, κάνοντας την ίδια εργασία και έπειρε τις μέγιστες αποκαλυψεις.

26 Ο δε είπε προς αυτόν· Εν τω νόμω τι είναι γεγραμμένον; πως αναγινώσκεις;

Στον νομικό απάντησε ο Χριστός με εργασία, 'τι είναι γραμμένο στο νόμο; πως διαβάζεις;'. Έτσι τον ανάγκασε από ανακριτής να γίνει απολογούμενος μαθητής.

27 Ο δε αποκριθείς είπε· Θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου και εξ όλης της ψυχής σου και εξ όλης της δυνάμεώς σου και εξ όλης της διανοίας σου, και τον πλησίον σου ως σεαυτόν. 28 Είπε δε προς αυτόν· Ορθώς απεκρίθης· τούτο κάμνε και θέλεις ζήσῃ.

Η απάντηση που έδωσε ήταν ορθή. Διότι οι δυο αυτές εντολές, η μια που αφορά την αγάπη προς τον Θεό και η άλλη την αγάπη προς τον πλησίον, είναι πράγματι ο εγκέφαλος και η καρδιά του νομού. Όπως άλλωστε ο ίδιος ο Κύριος είχε πει σε άλλο νομικό που τον ρώτησε σχετικά: '...Εν ταύταις ταις δύο εντολαίς όλος ο νόμος και οι προφήται

κρέμανται.' (Ματθαίος, κβ':40). Η απάντηση του Κυρίου ήταν, 'σωστά αποκρίθηκες' και τον παρέπεμψε λέγοντας, 'αυτό να κάνεις και θα ζήσεις'.

Μπορούμε να πούμε ότι ο νομικός ενώ ήξερε αυτές τις εντολές, καταλάβαινε την αδυναμία του να τις εφαρμόσει. Εδώ πρέπει να τονίσουμε ότι είναι απαραίτητη όχι απλώς η γνώσις του λόγου του Θεού, αλλά η επίγνωση του θελήματος του Θεού και η εκτέλεση αυτού, σύμφωνα με το γραμμένο, 'Εάν εξεύρητε ταύτα, μακάριοι είσθε εάν κάμνητε αυτά' (Ιωάννης, ιγ':17). Τί το όφελος που ο νομικός που ήξερε τον νόμο, αλλά ήταν ξένος προς την αγάπη;

Σήμερα, στο καθεστώς της Καινής Διαθήκης που βρισκόμαστε, ξέρουμε ότι, 'εξ έργων νόμου δεν θέλει δικαιωθή ουδεμία σαρξ... επειδή πάντες ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού, δικαιούνται δε δωρεάν με την χάριν αυτού διά της απολυτρώσεως της εν Χριστώ Ιησού, τον οποίον ο Θεός προέθετο μέσον εξιλέωσεν διά της πίστεως εν τω αίματι αυτού' (Ρωμαίους, γ':20,23,24,25). Έτσι όποιον πιστέψει στον Κύριο Ιησού Χριστό, ο Πατέρας Θεός τον 'γεννάει άνωθεν' και τον κάνει παιδί Του, δίνοντάς του μια νέα πνευματική καρδιά έτσι ώστε να μπορεί εφόσον θέλει να κάνει το θέλημά Του. Κάτω από αυτή την προϋπόθεση, η ίδια εντολή που έδωσε τότε στον νομικό δίδεται σε μας σήμερα. Όσοι συνεπώς έχουμε την εμπειρία της 'άνωθεν γέννησης', ας αναρωτιόμαστε, 'μελετάμε τον λόγο του Θεού; και 'κάνουμε προσπάθεια να τον εφαρμόσουμε;

29 Αλλ' εκείνος, θέλων να δικαιώση εαυτόν, είπε προς τον Ιησούν. Και τις είναι ο πλησίον μου;

Ο νομικός αισθανόμενος ότι έχει νικηθεί, για να δικαιωθεί προβάλλει νέο ερώτημα, 'και ποιός είναι ο πλησίον μου;

Οι Ιουδαίοι είχαν περιορίσει τον πλησίον, σε αυτούς που είχαν σύνδεσμο συγγένειας, φυλής, θρησκευματος και εθνικότητας Εάν κάποιος π.χ. είχε πρόβλημα με ένα ειδωλολάτρη, δεν είχε την υποχρέωση να τον βοηθήσει εάν αυτός πεινούσε ή κινδύνευε να πνίγει.

Ο Κύριος με αφορμή την ερώτηση του νομικού, μας διδάσκει με απaráμιλλη σοφία λέγοντας αυτή την παραβολή και αποδεικνύει αναντίρρητα στο νομικό ποιον να θεωρεί πλησίον.

30 Και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν. Άνθρωπος τις κατέβαινεν από Ιερουσαλήμ εις Ιεριχώ και περιέπεσεν εις ληστές. οίτινες και γυμνώσαντες αυτόν και καταπληγώσαντες, ανεχώρησαν αφήσαντες αυτόν ημιθανή.

Η παραβολή παρουσιάζει ένα άνθρωπο ο οποίος κατέβαινε από την

Ιερουσαλήμ στην Ιεριχώ . Ο τότε δρόμος πρέπει να ήταν στενός και δύσβατος αλλά και επικίνδυνος σε όποιον περνούσε από εκεί.

Έπεσε λοιπόν ο διαβάτης σε καρτέρι ληστών αιμοβόρων οι οποίοι τον πλήγωσαν, τον έγδυσαν και άφησαν αυτόν μισοπεθαμένο.

Οι ληστές δεν είναι μόνον οι διαρρήκτες και οι λωποδύτες, αλλά και άνθρωποι ανάμεσά μας, που φαίνονται μεν νομιμόφρονες, αλλά μεταχειρίζονται τέχνη και πανουργία για να αδικούν και να ληστεύουν τον λαό, είτε με νοθείες και αισχροκέρδεις, είτε υποσχόμενοι εύκολα κέρδη όπως συνέβη με το χρηματιστήριο. Έτσι καταντάνε πολλοί άνθρωποι να φέρονται χειρότερα από άγριο θηρίο, διότι και το πιο αιμοβόρο από αυτά όταν χορτάσει σταματάει να φονεύει, ενώ αυτοί 'πατούν επί πτωμάτων'.

Σε αυτή την κατάσταση άφησαν τον δυστυχή διαβάτη οι ληστές, να χαροπαλεύει, και να έχει άμεσα ανάγκη του πλησίον.

31 Κατά συγκυρίαν δε ιερεύς τις κατέβαινε δι' εκείνης της οδού, και ιδών τον αυτόν επέρασεν από το άλλο μέρος. 32 Ομοίως δε και Λευίτης, φθάσας εις τον τόπον, ελθών και ιδών επέρασεν από το άλλο μέρος.

Ο ιερεύς σύμφωνα με τον Μωσαϊκό νόμο. Ήταν ο μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων (Εβραίους, ε':1 ). Είναι αυτός που είχε το θείο αξίωμα να διδάσκει τον Μωσαϊκό νόμο, να προσφέρει θυσίες στο Θεό προς εξιλέωση των αμαρτωλών και θα έπρεπε να είναι υπόδειγμα της ευσπλαχνίας και του ελέους. Όμως όταν ήλθε και είδε τον πληγωμένο πέρασε από το άλλο μέρος.

Ο Λευίτης ήταν καθιερωμένος στην υπηρεσία του Ναού του Θεού. Ακούσε τα θεία έργα της λατρείας του ελέους και της αγαθοεργίας. Όμως και αυτός όταν ήλθε και είδε τον πληγωμένο διαβάτη, πέρασε από άλλο μέρος.

Η ασπλαχνιά των δυο αυτών που έπρεπε να γίνουν οι πλησίον στον πληγωμένο, ήταν ακόμη πιο μεγάλη και από την ασπλαχνία των ληστών.

Την ασπλαχνιά αυτή την βλέπουμε δυστυχώς και σήμερα σε θρησκευόμενους ανθρώπους που απασχολούνται επαγγελματικά σε κάποια εκκλησία, όταν ότι κάνουν το κάνουν λόγω επαγγέλματος, με στόχο τον μισθό, ενώ δεν έχουν καμία εσωτερική σχέση με τον Θεό, οπότε αναγκαστικά τους χαρακτηρίζει η υποκρισία.

Και οι δυο αυτοί που ανήκουν στην ανωτέρα Ιουδαϊκή τάξη, είναι φίλαυτοι κλείνουν την καρδιά τους στον πληγωμένο συνάνθρωπό τους. Πιθανώς να δικαιολόγησε ο καθένας τις πράξεις του σκεπτόμενος ως εξής: 'Ας πρόσεχε ο άνθρωπος, εξ αλλού δεν μπορώ εγώ μιας

κάποιας τάξεως να ασχοληθώ και να λερωθώ με ένα πληγωμένο. Επίσης υπάρχει και κίνδυνος να επιστρέψουν οι ληστές, άσε που θα πρέπει ακόμη να τον μεταφέρω χάνοντας χρόνο και χρήμα. Εκτός βέβαια αν υπήρχε ένα κοινό να με βλέπει και να με επικροτήσει για την ευεργεσία μου, πχ στην πλατεία των Ιεροσολύμων θα μπορούσε να γίνει κάτι'. Αποκαρδιωτική η διαγωγή του Λευίτη και του ιερέως, αλλά δόξα στον, υπήρχε ο κάλος Σαμαρείτης.

33 Σαμαρείτης δε τις οδοιπορώ ν ήλθεν εις τον τόπον όπου ήτο, και ιδώ ν αυτόν εσπλαγχνίσθη, 34 και πλησιάσας έδεσε τας πληγάς αυτού επιχέων έλαιον και οίνον, και επιβιάσας αυτόν επί το κτήνος αυτού, έφερεν αυτόν εις ξενοδοχείον και επεμελήθη αυτού. 35 και την επαύριον, ότε εξήρχετο, εκβαλώ ν δύο δηνάρια έδωκεν εις τον ξενοδόχον και είπε προς αυτόν. Επιμελήθητι αυτού, και ό,τι συ δαπανήσης περιπλέον, εγώ όταν επανέλθω θέλω σοι αποδώ σει.

Η αγάπη προς τον πλησίον δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς θυσίες. Δεν γνωρίζουμε αν ο πληγωμένος τους έβλεπε, αλήθεια τι απελπισία και τι οδύνη θα ένιωθε με την εγκατάλειψή του από τους ιδίους τους λειτουργούς της θρησκείας του.

Και τότε ήλθε ο Σαμαρείτης ο οποίος σπλαχνίσθηκε τον πληγωμένο.

Είναι γνωστό, ότι κατά την συνάντηση που είχε ο Ιησούς Χρίστος με την Σαμαρείτισα, έγινε φανερό το χάσμα που υπήρχε τόσο στο εθνικό όσο και στο θρησκευτικό πολίτευμα των δυο λαών, όταν η Σαμαρείτισα του είπε, 'Πως συ, Ιουδαίος ων, ζητείς να πής παρ' εμού, ήτις είμαι γυνή Σαμαρείτις; Διότι δεν συγκοινωνούσιν οι Ιουδαίοι με τους Σαμαρείτας' (Ιωάννης, δ':9).

Επίσης οι άρχοντες των Ιουδαίων έβριζαν τον Κύριο Ιησού Χριστό λέγοντάς Του, 'Δεν λεγομεν ημείς καλώ ς, ότι Σαμαρείτης είσαι συ και δαιμόνιον έχεις' (Ιωάννης, η':48).

Αλλά εδώ ακριβώς είναι το μεγαλείο της αγάπης του Σαμαρείτη. Ενώ αυτός για τους Ιουδαίους ήταν ένας αποστάτης, βέβηλος, μακριά από τον Θεό και επιπλέον ο ίδιος ο πληγωμένος που συνάντησε, σαν Ιουδαίος ήταν δηλωμένος εχθρός του, χωρίς κανένα δισταγμό, αντί να χαρεί για την κατάσταση του εχθρού του, τον σπλαχνίσθηκε, παραμερίζοντας τα εθνικά και θρησκευτικά μίση διότι έβλεπε μόνο τον άνθρωπο που είχε ανάγκη την βοήθειά του. Η ευσπλαχνία του, δεν ήταν μόνο ένα αίσθημα ή μόνο λόγια μιας άκαρπης και ανωφελούς συμπάθειας, αλλά συνοδεύτηκε με προσφορά εκ μέρους του, κοπιαστικώς ν υπηρεσιών και χρημάτων. Ο λόγος του Θεού αναφέρει σχετικά: 'Εάν δε αδελφός ή αδελφή γυμνοί υπάρχωσι και στερώ νται

της καθημερινής τροφής και είπη τις εξ υμών προς αυτούς, Υπάγετε εν ειρήνῃ, θερμαίνεσθε και χορτάζεσθε, και δεν δώσητε εις αυτούς τα αναγκαία του σώματος, τι το όφελος;’ (Ιακώβου, β':15 -16).

Αμέσως χωρίς δεύτερη σκέψη, κατέβηκε από το ζώο του, έτρεξε στον πληγωμένο, έπλυνε με κρασί τις πληγές του, τον ανέβασε στο ζώο του και τον μετέφερε στο πανδοχείο.

Εκεί δεν τον άφησε σε κάποιο υπηρέτη για να τον περιποιηθεί, αλλά τον ανέλαβε ο ίδιος μέχρι το πρωί και αφού είδε ότι ο άρρωστός του ήταν εκτός κίνδυνου, έδωσε στον πανδοχέα δυο δηνάρια και του υποσχέθηκε ότι όταν επιστρέψει, αν έχει δαπανήσει επιπλέον να του τα δώσει. Ιδού η ευσπλαχνία και η πραγματική αγάπη προς τον πλησίον που αποδεικνύεται από τα έργα της.

### ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΒΟΛΗΣ

Μπορούμε να πούμε ότι ο Κύριος Ιησούς Χριστός αντιπαραβάλλει τον άνθρωπο της παραβολής, με όλους εμάς που ξεπέσαμε από την επουράνια Ιερουσαλήμ και πήραμε την οδό της αμαρτίας προς την Ιερικώ. Είναι με άλλα λόγια όλη η ανθρωπότητα που αποστάτησε και πηρέ τον δρόμο προς την απώλεια. Το αίμα, ο πόνος με τα δάκρυα του πληγωμένου είναι οι θλίψεις μας ψυχικές και σωματικές, που τις έχουμε σαν συνέπειες της λάθος πορείας που επιλέξαμε και τις οποίες μας τις προκάλεσαν οι ληστές που μπορούμε να πούμε είναι αφενός τα αμαρτωλά μας πάθη και αφετέρου φυσικά ο ανθρωποκτόνος διάβολος. Ο σατανάς δένει την ψυχή με δυνατές αλυσίδες αμαρτιών και σέρνει τον άνθρωπο στον θάνατο, ληστεύοντας του πρώτα ότι καλό τον έχει προικίσει ο Θεός και πληγώνοντας τον νουν του, ώστε να λησμονήσει τον δημιουργό του και να ενεργεί σύμφωνα με τα ψέματα της πλάνης. Η αμαρτία των πρωτοπλάστων, εξασθένησε την δύναμη της θέλησης του ανθρώπου, ώστε να μην μπορεί να αντισταθεί στις κακές επιθυμίες, κάνοντας τον δούλο σ' αυτές και κατά συνέπεια του διαβόλου. Ο λόγος του Θεού αναφέρει σχετικά: ‘...διότι ηδύνομαι μεν εις τον νόμον του Θεού κατά τον εσωτερικόν άνθρωπον, βλέπω όμως εν τοις μέλεσί μου άλλον νόμον αντιμαχόμενον εις τον νόμον του νοός μου, και αιχμαλωτίζοντά με εις τον νόμον της αμαρτίας, τον όντα εν τοις μέλεσί μου. Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ • τις θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου; Ευχαριστώ εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών (Ρωμαίους, ζ':22-25). Έτσι ο Θεός, όσους μετανοήσαμε και πιστέψαμε στον Υιό Του Ιησού Χριστό, μας αναγέννησε και μας έκαμε παιδιά του, αποτυπώνοντας την δίκην Του εικόνα μέσα στη νέα πνευματική καρδιά που μας έδωσε και μας

πρόσθεσε στην εκκλησία Του, η οποία αποτελεί την αιώνια νύμφη του Κυρίου Ιησού Χριστού. Γι' αυτό όσοι είμαστε μέλη της, αγωνιζόμαστε με την βοήθεια του Αγίου Πνεύματος, να μείνουμε καθαροί έως τέλους, ώστε να γίνουμε όμοιοι με αυτόν και να εκπληρώσουμε τον υψηλό προορισμό μας.

Η αγωνιά του πληγωμένου, είναι η ίδια αγωνία και σήμερα όλης της ανθρωπότητας, 'επειδή πάντες ήμαρτον και υστερούντες της δόξης του Θεού'. (Ρωμαίους, γ': 23).

Ο Ιερέυς και ο Λευίτης αντιπαραβάλλονται με τον νόμο του Μωυσή. Περνά λοιπόν ο νομός μπροστά από την ετοιμοθάνατη ανθρωπότητα, την βλέπει να πάσχει, πληγωμένη και ακάθαρτη, χωρίς να της προσφέρει χέρι σωτηρίας, διότι είναι 'αδύνατον αίμα ταύρων και τράγων να αφαιρέσουν αμαρτίας' (Εβραίους, ι':4).

Τέλος ο κάλος και σπλαχνικός Σαμαρείτης, δεν είναι άλλος από τον εξανθρωπίσαντα Θεό και Λόγο Ιησού Χριστό.

Θα λέγαμε ότι ο Κύριος παρουσιάζει τον εαυτόν Του σαν Σαμαρείτη, γιατί την ονομασία αυτή την είχαν δώσει υβριστικά οι Φαρισαίοι επειδή τον αποστρέφονταν και τον μισούσαν. Αυτόν λοιπόν που τόσον μίσησαν είναι ο Σωτήρας του κόσμου.

Η ευσπλαχνία Του δεν έχει μετρώ, προς εμάς τους υβριστές, αχάριστους και αποστάτες εχθρούς Του. Μετέφερε ο ίδιος ο Κύριος, την πληγωμένη και πάσχουσα ανθρωπότητα στο πανδοχείο για την θεραπεία της, που δεν είναι άλλο από την εκκλησία Του που ίδρυσε με το πολύτιμο αίμα Του.

Η αληθινή εκκλησία του Κυρίου είναι το τελειότερο ιατρείο, στο οποίο ο Ιησούς Χριστός εισάγει κάθε πληγωμένο, τον οποίον αφού τον καθαρίσει με το αίμα Του από τις αμαρτίες του και επιθέσει το έλαιον που είναι τα παρηγορητικά λόγια Του και στη συνέχεια θα του δέσει και της πληγές με τους επιδέσμους των εντολών της Καινής Διαθήκης Του. Αυτές βέβαια οι ενέργειες του Κυρίου προϋποθέτουν την αποδοχή Του εκ μέρους του πληγωμένου, γεγονός που κάνει τον Πατέρα Θεό να τον αναγεννήσει και να τον κάνει παιδί Του. Στη συνέχεια για την πλήρη ανάρρωση του πληγωμένου παιδιού Του και για την από εκεί και πέρα νέα ζωή του σύμφωνα με το θέλημά Του, έχει χορηγήσει τον άλλο Παράκλητο, το Άγιο Πνεύμα, ο οποίος συμβοηθεί στις ασθένειές του, προσεύχεται γι' αυτό και το οδηγεί σε όλη την αλήθεια.

Επειδή την επόμενη ο καλός Σαμαρείτης Ιησούς επρόκειτο να 'ταξιδεύσει' (να αναληφθεί εις τους ουρανούς), έδωσε εντολή στον πανδοχέα, που τον αντιπαραβάλλουμε με αυτούς που έχουν τις

διακονίες που έθεσε στην εκκλησία Του για την τελειοποίηση των αγίων (Εφεσίους, δ':11-16), να επιμεληθεί του ασθενούς, δίνοντάς του δυο δηνάρια, μια επαρκή αμοιβή δια της υπηρεσίες του. Μπορούμε να αντιπαραβάλουμε τα δύο δηνάρια με την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη, που αποτελούν τον Θεόπνευστό λόγο του Θεού. Υποσχέθηκε βέβαια την πλήρη ικανοποίηση και ανταμοιβή του κόπου του κατά την επιστροφή Του(δευτέρα παρουσία).

Έχει μεγάλη σημασία ότι ο Σαμαρείτης έσωσε όχι κάποιον δικόν του αλλά αυτόν τον εχθρό του, χωρίς να κάνει καμία διάκριση. Αυτήν την αγάπη έδειξε σε εμάς ο Ιησούς Χρίστος. Μας βρήκε βρώ μικούς και μισοπεθαμένους από της πληγές της αμαρτίας και προσέφερε σε όσους πιστέψαμε και Τον επικαλεστήκαμε, την σωτηρία και την αιώνια ζωή.

36 Τις λοιπόν εκ των τριών τούτων σοι φαίνεται ότι έγεινε πλησίον του εμπεσόντος εις τους ληστές;37 Ο δε είπεν· Ο ποιήσας το έλεος εις αυτόν· Είπε λοιπόν προς αυτόν ο Ιησούς· Ύπαγε και συ, κάμνε ομοίως.

Η κατάσταση του νομικού δεινή, από διδάσκαλος γίνεται μαθητής .

Η προσβολή μεγάλη πώς είναι δυνατόν ένας αποστάτης μισο-ειδωλολάτρης Σαμαρείτης, να εκτελεί τον νόμο, που αν και τον γνώριζαν δεν τον εφάρμοσαν ο Ιερέας και ο Λευίτης ;

Ψυχρολουσία για το φαρισαϊκό φρόνημα, αλλά και σαν νομικός έπαθε το γραμμένο στον Ψαλμό ζ':15, 'έσκαψε λακκον και εβαθυνεν αυτον ,πλην αυτός θέλει πέσει εις τον βόθρον τον οποίον εκαμεν' .

Γεμάτος ντροπή αναγκάζεται να ομολογήσει στον Κύριο, 'ο ποιήσας το έλεος εις αυτόν'. Αυτό ζητούσε και ο Κύριος, για να του πει, 'ύπαγε και συ κάμνε ομοίως'. Σε κάθε ένα πλησίον λοιπόν άνοιξε την καρδιά σου να γεμίσει με ευσπλαχνία και ευεργεσία και υπηρέτησε αυτόν, 'καθως ο υιος του ανθρωπου, δεν ηλθε δια να υπερετηθη, αλλα δια να υπητρετηση, και να δωση την ζωην αυτου λυτρον αντι πολλων' (Ματθαίος, κ':28).

Η παραγγελία αυτή του Κυρίου δεν είναι μόνον για τον νομικό, αλλά και για όλους μας διαχρονικά, που πρέπει να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του καλού Σαμαρείτου, δηλαδή του Ιησού Χριστού.

Άλλωστε αυτός είναι ο στόχος κάθε ειλικρινούς παιδιού του Θεού, στην επίγεια ζωή του, σύμφωνα με το γραμμένο, 'Οστις λεγει ότι μενει εν αυτω ,χρεωσται καθως εκεινος περιεπατησε, και αυτος να περιπατη' (Α' Ιωάννου, β':6). Για την επίτευξη αυτού του στόχου μόνιμο αίτημα της προσευχή μας πρέπει να είναι το πώς με τα λόγια μου και τα έργα μου θα γίνω πλησίον, σ' αυτόν που ο Κύριος με έφερε ή μου

**έφερε πλησίον. AMIN.**